

Домакинътъ покани съ ржка стареца и продума за-сраменъ :

— То, дѣдо, тѣй не се отговѣва, ама... нà... Не даде Господь тази година друго... Какъ да е, ще поминемъ...

Дѣдо Коледа пакъ се усмихна за нѣщо и каза:

— Ами тамъ онова какво е? Май — пѣтле ми се вижда?

— А, бе, вѣрно, пѣтле е, — отвѣрна говедарьтъ. — И азъ помислихъ да го заколимъ, че да се облажимъ и ние. Празникъ е, се казва... Ама нà, досвидѣ ми... Децата го не даватъ, съ тѣхъ е цѣль день, играятъ съ него... Сутринъ то ни буди... Не ми даде сърдце да го заколя...

— А, не, — каза дѣдо Коледа. — Вижъ азъ тѣй не мога. Ако е бѣдни вечеръ, да е. Безъ кървавица софра не се слага. Ама-хайде, не било кървавица, пѣтле щомъ има — тукъ да е, на трапезата... Инакъ нищо нѣма да хапна. Вие, ако щете, яжте си боба...

Спогледаха се мжжътъ и жената. Децата се смълчаха. Най-после ступанинътъ въздъхна и каза:

— Дай, жена, ножа... Нѣма що. Гостъ имаме — трѣбва да го гостиме както прилича. Пѣкъ и старъ човѣкъ е. Тѣй е наученъ.

Разплакаха се децата. Бащата взе пѣтлето, излѣзе вънъ и го донесе заклано. Ступанката го очисти и го сложи да ври. Дѣдо Коледа гледаше и само се усмихваше. Домакинитѣ сръбнаха лъжица-две. Не вѣрви. Пресѣда имъ на гърлата. Жалъ имъ бѣше за пѣтлето.

Когато пѣтлето се свари, старецътъ седна самъ и почна да яде. Повика и ступанитѣ. Но никой не хапна.

— Гледай, дѣдо, ти да се нахранишъ, — думаше говедарьтъ. — Тя нашата е лесна... Ти си старъ и изморенъ.

После прибраха софрата. Децата се натъркулиха на едина одъръ и заспаха съ сълзи на бузичкитѣ. Ступанката приготви легло за стареца до огнището. Ала той пакъ се обади:

— Не-е, булка! Тѣй не мога да спя азъ! Вие ще легнете тукъ, а пѣкъ азъ ще спя тамъ, на вашия одъръ.